

at spare burde søge at føre frem til saa rig en Udvikling som muligt. Man burde her ikke følge Princippet: saa lidt som muligt, men tværtimod Princippet: saa meget som muligt. Det burde ikke overlades til mere eller mindre ukyndige Mænd og Kvinder at oprette og lede Hjem og Opdragelsesanstalter for Børn. Den, som giver sig til at kurere paa Folk uden at have den forlangte Uddannelse og Adkomst dertil, bliver straffet som Kvaksalver. Men naar det gælder Børns legemlige og sjælelige Velfærd, deres Opdragelse og Uddannelse og dermed — naar undtages enkelte særligt udrustede — deres hele Fremtid, saa kan en hvilken som helst Kvaksalver faa Lov at kludre dermed.

Nej, her har Samfundet en Pligt. *Det er Staten, der bør oprette Hjem for de hjemløse.* Og de Hjem og Anstalter, Staten opretter, bør være ikke saa fattige og knappe som muligt, men saa velindrettede og lyse og lykkelige som muligt. Og de bør ledes af de kyndigste, de i alle Maader bedst udrustede Mænd og Kvinder. Her er et Omraade, hvor man mindst af alt burde spare, sidst af alt burde holde igen. Thi hvorfor skal de Hjem, Samfundet byder sine hjemløse Børn, være fattige Hjem, eller maaske endog have Karakter af Strafanstalter? Hvorfor skal de ikke være velstillede Hjem, hvor der bydes de Børn, der optages, *de bedste Betingelser* for at udvikles godt, for at blive sunde, glade, dygtige Mennesker? Hvorfor skal de Børn, Samfundet tager sig af, absolut holdes nede blandt de ringest stillede i Befolkningen? Hvorfor skal de vilkaarligt bestemmes til at blive Tjenestepiger og Tjenestekarle og endda i mange Tilfælde slet uddannede Tjenestefolk? Hvorfor ikke lade dem faa en Uddannelse, der kunde kalde

deres mulige Evner frem? Hvorfor ikke give dem frit Lov til at vælge det Arbejde, det Erhverv, som deres Lyst kalder dem til, og som deres Evner og Anlæg peger i Retning af? Og bestemmer deres Lyst og Evner dem til at blive Tjenestefolk, lad dem saa faa en forsvarlig Uddannelse paa dette Omraade.

Staten bør ikke optræde som den fattigste Familieforsørger, ikke handle over for de hjemløse Børn som evneløse, uforstandige eller slette Forældre.

Men har Staten Raad til at handle som en velstillet, forstandig, god Moder og Fader? Ja, har Staten Raad til at lade være? Det beror paa en Kortsynethed, det er daarlig Økonomi at lade være. *Maalet bør være: ud af de hjemløse Børn at skabe Værdier for Samfundet, ikke Byrder og Tab for det, og det baade for Børnenes Skyld og for Samfundets Skyld.*

Disse og mange andre lignende Spørgsmaal og Synspunkter burde ikke uden videre afvises og forkastes som urimelige og meningsløse eller som indeholdende uigennemførlige Krav, men de burde tages op til alvorlig og samvittighedsfuld Overvejelse og Drøftelse.

Kan den Bevægelse, der er bleven rejst, med »Hebron« som Udgangspunkt, føres herhen, og kan der derudaf skabes en grundig og omfattende Reform i Omsorgen, Opdragelsen og Uddannelsen af vort Samfunds værgeløse: de hjemløse, forsømte Børn, da maa enhver Fader og Moder, der med Rette bærer dette Navn, da maa alle Kvinder, der har Hjærte i Livet, trods alt velsigne den rejste Bevægelse og takke den Mand, som rejste den.

Lyngby, den 25. Jan. 1908.

Helene Berg.